

Obnovitel stvoření

Iz 35; Mk 1,29-39

Milí přátelé, dnes máme na pořadu poslední díl seriálu z Mk 1. Ptali jsme se, „*kdo je Ježíš*“; kým je pro nás dnes. Sledovali jsme, co Ježíš dělá a říká, co se o něm říká; *a s evangelistou Markem jsme hledali biblická, sz. vysvětlení.

Než přečteme poslední oddíl, připomeňme si, co jsme dosud viděli. *Nejprve jsme viděli Ježíše jako **Hospodina** osobně, vždyť Marek popsal Ježíšův příchod citátem z Iz: „*Připravte na poušti cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha.*“ Na scénu přichází Ježíš? To přichází *Bůh*! Pak jsme viděli, jak to vypadalo: *Ježíš se jako obyčejný **žid** postavil do fronty a čekal, až se na něj dostane se křtem kajícíků (jak nám vykreslil Palo K.). *Od Jordánu Ježíš vyrazil na poušť střetnout se s ďáblem, aby se pak vrátil domů do Galileje a získal si srdce prvních učedníků (jako nějaký **ženich**, kterého nevěsta hned následuje, jak vyprávěl Čenda). *Ježíš pak začal **učit** v synagógách a jeho vyučování mělo moc, vyhánělo nečisté duchy. *A jako **kněz** prohlásil malomocného za čistého a vrátil ho mezi lidi. *Kdo bude Ježíš dnes? (***)

*Co byste řekli? Kým je tu Ježíš? --- *Vzhledem k tomu, jak se tu pilně činí; a jak konkrétně se činí; a že se tak činí *večer* i *ráno* – jako Hospodin na počátku („*byl večer a bylo jitro*“, vzpomínáte na Gn 1?) -, nadepíšu dnešní díl z Mk 1: „*Ježíš – Stvořitel*“, nebo přesnější by bylo: „*Ježíš – obnovitel stvoření*“.

Co tím myslím? *Tak zaprvé: Všimli jste si, co všechno Ježíš dělá? Že je pořád v pohybu, stále uprostřed práce? Zacituju to znovu: Ježíš „*vyšel ze synagogy a vstoupil do Šimonova domu*“. Tam v horečce ležela Petrova tchyně; Ježíš „*k ní přistoupil, uchopil ji za ruku a pozdvihl ji.*“ Večer se seběhlo a „sbelhalo“ u Petrových dveří celé město a Ježíš nemocné uzdravil [v ř. je tu sloveso, od kterého je odvozena naše *terapie*: jako by se Ježíš každého nejprve řádně vyptal - toho se zlomenou nohou i té s křečovými žilami, toho s vysokým tlakem i tamtoho s šedým zákalem. A pak toho narovnal a tu pozdvihl, tomu uložil klid na lůžku a jinému dal radu... A ráno, ještě za tmy, do kopců, aby se o samotě modlil. A když ho učedníci našli, že prý musí dál. Celý den až do *večera* a pak zas hned *ráno* v pilné práci! Která *obnovovala, co Bůh kdysi stvořil dobré a zdravé*, a co se pokazilo. Takže špitál u Petrových dveří se vyprazdňoval a stvoření v K. rozkvétalo jak prvního dne stvoření: „*Byl večer a bylo jitro, den první...*“

Milí přátelé, Ježíš je Spasitel: takhle všelijak (jak vidíme v Mk 1): Vládne. Staví se s námi do fronty na pokání. Volá nás na cestu a dává tak upachtěnému životu směr. A svou naukou čistí naše myšlenky. Hledá člověka v jeho samotě. A obnovuje stvoření, na tisíc způsobů churavé. *Každý* neduh, *každý neduživce* je u něj na správné adrese! Provinil ses? On odpouští. Zlomila tě vina jiných? Umí potěšit. Cítíš se špinavý, odmítnutý? On přijímá. Týrá tě nemoc? Volej k němu! Nevíš si se sebou rady? Lepšího učitele neznám! Nevíš, co se životem? Není lepší cesty než za ním! To všechno tak různorodé patří k jeho práci. To všechno patří k jeho spáse. O tom všem je jeho kříž a vzkříšení. To všechno dělal a dělá.

II

*Ale říkáte si možná: Proč ta Ježíšova spása, a speciálně: ta jeho obnovitelská spása – není dnes mezi námi tak nabíledni, jako tehdy u dveří Petrova domu? Proč i křesťana sklátí chřipka jako každého? Proč taky musím k zubařovi? Proč musím brát ty či ony léky? A (napadá mě) proč už tehdy Ježíš neuzdravil prostě všechny, nejen v Kafarnaum, ale – šmahem, mocným stvořitelským slovem – zrovna i ty v sousední Betsaidě a v nedalekém Nazaretě a (když už byl v tom) v dalekých Aténách a ještě dál, u nás v českých (tehdy germánských) lesích? A proč se ráno, ještě za tmy, vykradl z domu do hor, aby si užíval samoty? Což měl v K. hotovo? Což nečekali další ve frontě; a nečekají dodnes?

Říkám si, milí přátelé, že Ježíš – jakkoli je „*s námi po všechny dny*“, jak po svém vzkříšení slíbil –, má dosud (jako už tehdy) své způsoby, své *malé, nenápadné* cesty: od srdce k srdci, od člověka k člověku; ne globálně, ale dnes tady a zítra tam; ne šmahem, ale většinou terapeuticky, pečlivě, pomalu. Říkám si, jestli On i v tom obnovitelském díle nemá své tempo a termíny a priority: jednou u dveří Petrova domu v K., pak v synagogách v okolí, a někdy v pustině daleko od lidí, byt' potřebných (a když ho najdete, že ho všichni hledají, vyrazí zas jinam, podle svého).

Ne, Kristus není automat, který musí, když my musíme. Kristus je živý, stále v pohybu! A jedná zázračně a viditelně podle svého – třeba zrovna tamhle v Číně, a u nás jako by nebyl. A pak tu náhle bude; ale ráno půjde zase dál. Ne, nemáme ho na vodítku ani na lopatě ani po lopatě. Proto se v Bibli říká, že v něj *věříme*: že mu *důvěřujeme*, byt' nevíme. A jistě i nás vede v patrnosti, byt' třeba ne hned, a jak bych chtěl. Je živý a při díle: možná už za kopcem; a kdysi - a zase možná už zítra – i tady. Dočkejme jeho času...

III

A mezitím? Třebaže Ježíš nejedná všude stejně; a třebaže jen málokdy jedná ve velkém, ale většinou individuálně, a ne vždy rychle, ale spíše terapeuticky... třebaže není automat a všeobecný princip, ale je živý a v pohybu podle svého: *Přece nám zanechal něco stálého a pevného: kde nám dodává naději a přislubuje svou obnovu a odpuštění, léčbu i rekonvalescenci, ba samo vzkříšení z mrtvých. Svým žákům tehdy ráno v pustině kdesi u K. řekl, že musí dál, *aby i jinde kázal, vždyť proto vyšel*: Nebyl všude naráz se svými léčivými rukama; ale kudy prošel, tam zanechal své kázání, své myšlenky, svá slova.

A my ta jeho slova máme; i k nám došla (Bible!), můžeme se jich držet. A jak už jsem říkal po Vánocích: v evangeliích jich vlastně není moc; a nezní možná vždycky jednoduše, ale ani nějak vznosně; někdy znějí všedně, a jindy tvrdě. Ale když se těmi jeho slovy probíráme, když jim pečlivě nasloucháme, když v nich žijeme (a snažíme se podle nich žít), pak je skrze Ducha svatého živý Kristus s námi: jako náš Panovník; a jako můj přítel; a jako učitel, který nás učí nové věci; a jako kněz, který nás přivádí zpět mezi lidi; a taky jako stvořitel, který nám, když chce, dá prožít zázrak uzdravení a nového stvoření... *až pak na konci času obnoví úplně všechno*. Zanechal nám svá slova, a tak známe jeho způsoby, jeho agendu, jeho cesty, jeho představy a sliby. Zanechal nám svá slova, a tak máme vše, potřebujeme.

*Milí přátelé,

tím jsme na konci seriálu. Dnes, v posledním díle, jsme Ježíše viděli v pilné práci jako obnovitele stvoření. Co to znamená pro nás, ještě jednou na závěr?

Možná i vám se ze světa už točí hlava; doslova denně se děje tolik převratného a převráceného (včera Venezuela, zítra Írán, pozítří Grónsko... a popozítří pro změnu vyšetření u lékaře): guláš, maglajz, kocovina! A přece máme naději – já, ty, my, i celý svět. Protože svět má svého věrného stvořitele a obnovitele! Ježíše, který jako terapeut léčil a obnovoval každého jednoho, na koho dosáhl; a který se pro každého jednoho na kříži vydal: aby i tu smrt vypil do dna a tak ji překonal. Svět má naději!

Jen budme trpělivý, jen mu důvěřujme, byť mu třeba úplně nerozumíme. Viděli jsme, že Ježíš už tehdy měl své časy a své způsoby, své vlastní cesty. Většinou cesty nenápadné - s tímhle člověkem a pak zase s tamtím. Je tomu tak, zdá se mi, dodnes. A tak jistě vede v patrnosti i nás; nebojme, když to chvílí trvá.

Vždyť mezitím máme jeho slova! Ta nám zanechal pro jistotu. Jen je ctěme, jen se v nich zabydlujme... jistě i u našich dveří se Ježíš zastaví, aby nás obnovil, a jednou – a to už z gruntu - celý svět. Však on chvátá stále dál. A tak přijď, Pane Ježíši. Amen.